

První stánek, ke kterému jsem přistoupil, byl malý a omšelý, ale ne že by se ostatní daly splést s praetoriem. Vstoupil jsem a okamžitě jsem se začal dusit hustým, štiplavým kouřem. Po drážděných očima jsem sotva zahlédl starou babiznu okázale usazenou na bronzové trojnožce s krátkými nohama, jako by to byla skutečná sibyla.

„Co bys chtěl od Belly?“ zasyčela. „Bella odhalí to, co je skryté. Bella vidí, co přijde.“ Díky jejím téměř bezzubým ústům zněla slova šišlavě, a tím postrádala zamýšlený bázeň nahánějící účinek.

„Popravdě hledám někoho, kdo se vyzná v bylinkách a lektvarech,“ řekl jsem jí.

„Šestý stánek nalevo,“ prohlásila. „Pod obloukem cirků. Ptejte se po Furií.“

Poděkoval jsem jí a vycouval. Než jsem pokračoval dál, chvíli jsem stál, nastavoval tvář větru a zhluboka dýchal. Když mi přestaly slzet oči, vydal jsem se hledat tu, které říkali Furia.

K nadání staré báby očividně nepatřila obratnost s čísly, protože mezi její boudou a cirkem bylo dobrých dvanáct stánků. V zájmu jejích klientů jsem doufal, že její věštecká schopnost je větší než znalost matematiky. Ze stanů, které jsem míjel, se ozývalo drnění, pískání i zvuky lkavých modliteb. Některé z těchto žen tvrdily, že dokáží své zákazníky spojit s jejich mrtvými příbuznými. Nikdy jsem nepochopil, proč tyhle stíny nikdy nehovoří normálním hlasem, ale vždy se uchylují k jekotu a sténání. Ani jsem nechápal důvod, proč se s nimi spojoval. Úplně mi stačily potíže, které mi způsobovali moji žijící příbuzní.

Klenuté podloubí v přízemí každého cirků vytvářelo takřka dokonalý improvizovaný trh a ten u Flaminiova byl oddělený závěsem s dalšími menšími závěsy místo přepážek. Bylo to po-

chopitelně nelegální, ale i malý úplatek dokáže zázraky. Pár otázek a trocha zvědavosti a brzy jsem našel stánek Furie.

Naštěstí neměla v oblíbě kadidlo. Závěs, který halil oblouk, měl na sobě vyšitou révu a listy, houby a okřídlené penisy. Uvnitř bylo šero, ale viděl jsem košíky s bylinami a sušenými kořeny, z nichž některé měly velmi pronikavou vůni. Vzádu na rákosové rohoži seděla se zkríženými nohama venkovanka. Na sobě měla obrovské černé roucho a podivný klobouk, který jako by byl vyrobený z tenké, pevné látky, utkané z černých žíní. Jeho okraj byl tak široký jako její ramena a dýnko mělo tvar vysokého, špičatého kuželu.

„Vítejte, senátore,“ prohlásila očividně bez bázně k mému postavení. „Jak vám můžu pomoci?“

„Jste Furia?“

„Jsem.“ Její přízvuk prozrazoval, že pochází z Tuskulu, což byla oblast na druhém břehu Tibery. Současní Etruskové se těší velké vážnosti jako kouzelníci.

„Jsem Decius Caecilius Metellus mladší a...“

„Pokud jste edilův pomocník, já jsem poplatky už zaplatila.“ Myslela pochopitelně úplatek.

„Na věštkyni nejsou vaše schopnosti předvídat nijak slavné. S edily nemám nic společného.“

„Ach výborně. Letos jich mám vážně dost. Úplně stačí, že musíme čekat na další.“ Byla to pohledná, robustní žena s upřímnou tváří a nepatrně šikmými očima, běžnými mezi potomky Etrusků. Tmavě hnědé vlasy měla sepnuté pod kloboukem. „Tak co pro vás můžu udělat? Když se se mnou chtějí poradit lidé z vaší třídy, obvykle pošlou otroka.“

„Vážně? No, některé záležitosti si radši vyřizuji osobně. Záležitosti týkající se – řekněme – velmi soukromých věcí.“

„Velice moudré. Nepředpokládám, že potřebujete léčivé by-

liny. Vsadila bych se, že se svými neduhy chodíte za nějakým řeckým doktorem.“ Když to říkala, podívala se dostatečně opovržlivě, aby jasně naznačila své pohrdání takovými moderními cizími praktikami.

„Momentálně se těším skvělému zdraví.“

„Sháníte tedy afrodiziakum? Mám několik vynikajících medicín, které vám vrátí mužnou sílu.“

„Obávám se, že ne; a ještě než to vyslovíte, nepotřebuji ani žádný prostředek na vyhnání plodu.“

Pokrčila rameny. „To jste ale potom vyčerpал mou nabídku.“ Její postoj byl zvláštní. Prodejci vám většinou vnucovali své zboží, ať už jste ho chtěli nebo ne. Tahle se zdála jiná, jakoby přezírává.

„Dejme tomu, že jsem se dostal do stavu nejhlubšího zoufalství?“

„Najděte zkušenou děvku a džbán vína. To by vás mělo dát hezky do pořádku. Řádně vám to vylepší vyhlídky.“

Téměř se mi začínala líbit. „Ale já mluvím o nesnesitelné melancholii. Musím s ní skoncovat.“

„Zkuste řeku.“

„To by nebylo vůbec elegantní. Člověk se celý nafoukne a oždibují ho ryby.“

„Vypadáte, jako byste nějaký čas strávil u legií. Použijte meč. Nic uhlazenějšího už nenajdete.“ Pobavilo ji to, ale také se zdála rozzlobená.

„Chci najít snadnou a bezbolestnou cestu ze svých problémů. Je tak obtížné ji získat?“

„Senátore, vaše řeči jsou možná dobré na to, aby pohnou květiny, ale to je tak všechno. Co přesně chcete?“

„Chci vědět, proč se tak zdráháte prodat mi naprosto legální prostředek k sebevraždě.“

Vztyčila se. Bez pomoci rukou se ladně zvedla ze zkříženého sedu. Byla vyšší, než jsem čekal. Přestože byla naboso, hleděla mi přímo do očí. Měla je zelené a překvapivě přímé. Postavila se velmi blízko, jen kousek ode mě. Jako zkušený řečník jsem věděl, že využívá své velké postavy, aby mě zastrašila. Fungovalo to.

„Senátore, odejděte. Slova jako ‚legální‘ mohou mít nějaký význam v senátu, ale mezi námi ne.“ Její dech sladce voněl po hřebíčku.

„Co tím chcete říct?“

„Chci tím říct, že nehodlám skončit jako Harmodia, stejně jako nikdo jiný z trhu. Zkoušejte to podle libosti, ale nikdo vám neprodá to, co chcete.“

„Kdo je Harmodia? A proč ta náhlá zdrženlivost, když se jedná o jed?“ Ale už jsem hovořil k jejím zádům. Elegantně vstoupila na rohož, udělala piruetu tak půvabně jako nějaká tanečnice a pak se snesla k zemi jemně jako obláček. Já bych to, aniž by mi praskalo v kolenou jako dříví v krbu, nedokázal.

„Věc je vyřízená, senátore. Teď odejděte. Pokud nechcete, abych vám předpověděla budoucnost.“ Nepatrně se usmála. Přemýšlel jsem, jestli mě jen škádlí.

„Proč ne?“

„Pak se sem tedy pojdte posadit.“ Ukázala na rohož před sebou tak ladně jako královna nabízející místo římskému velvyslanci. Klesl jsem na rákos a snažil se, aby to celé nevypadalo příliš trapně. Téměř jsme se dotýkali koleny. Sáhla za sebe a vyndala široký, oválný podnos velmi prastarého vzoru, ukovaný z bronzu, se stovkami podivných malých postav vytepaných do povrchu. Věděl jsem, že se jedná o etruskou práci. Položila si ho na kolena, zvedla bronzovou misku s víkem a podala mi ji. Pak víko sejmula.

„Třináctkrát s tím zatřeste, kružte doleva a pak to vysypte na táč.“

Miska obsahovala množství malých předmětů a já jsem udělal to, co mi přikázala. Vehementně jsem s ní třináctkrát zakroužil doleva. Pak jsem ji převrátil a všechny věci vypadly ven. Byly tam kamínky, peří, spousta maličkých kostí, ovčí klouby a duté kosti ptáků. Poznal jsem lebku jestřába, hada a tak starý žlutý tesák, že lva, kterému patřil, klidně mohl zabít sám Herkules. Zkoumala to a mumlala si něco pro sebe v jazyce, který jsem nepoznal. Světlo prodírající se dovnitř závěsem jako by potemnělo a mě ovanul chladný vítr.

„Pocházíte z Říma, ale trávíte hodně času pryč,“ řekla. „Vaše žena je urozená.“

„Jakou jinou ženu bych měl?“ prohodil jsem zklamaně. „A který senátor netráví polovinu svého času mimo Řím?“

Furia se lstivě usmála. „Je postavená výš než vy. A něčeho se na ní obáváte.“ To mě zarazilo. Julia byla patricijka. Ale bát se jí? Pak jsem si ale vzpomněl na to, čeho se na ní bojím: jejího strýce Julia Caesara.

„Pokračujte.“

„Ach, chcete zvláštní předpověď?“ Teď už byl její úsměv otevřeně potměšilý. Sesbírala své věci, vrátila je do misky a dala na ni víko. Pak táč odsunula. „Velmi dobře. Ale pamatujte si, že tohle jste chtěl.“

Usadila se a nasadila prázdný výraz, jaký mívají asijské kněžky.

„Podejte mi něco svého, abych to mohla sevřít v ruce. Máte něco, co vám patří už dlouhou dobu?“

Měl jsem jen své šaty, malou tobolku, sandály a dýku, kterou jsem obvykle ukrýval v tunice, když jsem vycházel ven v nejistých časech. Vytáhl jsem dýku.

„Bude tohle stačit?“

Oči jí tajemně zazářily. „Dokonale. Nebudu muset použít svůj vlastní nůž.“ To znělo hrozivě. Vzala dýku a chvílku ji jen držela.

„Zabil jste s ní.“

„Jen, abych ochránil svůj život,“ řekl jsem.

„Mně se nemusíte omlouvat. Je mi to úplně jedno, i kdybyste s ní zavraždil vlastní ženu. Podejte mi pravou ruku.“

Natáhl jsem ji. Uchopila ji a dlouho se dívala na mou dlaň. Než jsem ji ale mohl vzít zpátky, rozřízla špičkou ostří masitý polštářek kořene palce. Čepel byla tak ostrá, že jsem necítil žádnou bolest, jen celým mým tělem projelo roztřesení, jako když praskne struna lyry. Ucukl jsem.

„Držte klidně!“ zasyčela a já měl pocit, jako bych přirostl do země. Ztratil jsem veškerou schopnost pohybu. Rychle přetáhla ostří přes vlastní dlaň a pak stiskla obě ruce pevně k sobě, jen mezi ně vložila jílec dýky. Smrtný stisk se naší krví stával kluzkým.

Byl jsem pln úžasu, ale ona mě překvapovala dál. Zvedla volnou ruku k límci svého šatu a strhla ho dolů, až odhalila levé ňadro. I na tak junonskou ženu bylo větší, než jsem si myslel, plné a lehce povislé. V šeru její bílá kůže proti černé látce téměř zářila. Přitáhla si k sobě moji ruku a přitiskla si obě ruce i s dýkou na teplé, měkké ňadro.

Na chvílku jsem si pološíleně pomyslel: *Toble je rozhodně lepší než všechna vyvrhování posvátných prasat!* Pak začala rychle a monotónně mluvit, spojovala slova dohromady, takže bylo obtížné je sledovat, a její zářivé zelené oči se ztrácely do prázdna.

„Jste muž, který přitahuje smrt, jako magnetovec přitahuje železo. Jste Plutonův oblíbenec, jeho honící pes, co pronásleduje provinilé, mužská harpyje, která rozerve maso prokletých a sečte jejich dny, protože i vaše budou sečteny.“ Pustila mou

ruku, téměř ji na mě hodila. Když jsem si neohrabaně zastrkoval dýku zpátky do pochvy, zahleděla se na pavučinu našich smíchaných krví, která pokryla téměř celé její ňadro, jako kdyby v tom vzoru nacházela nějaký význam. Na vyvýšeném středu bradavky se jí usadila velká kapka, její nebo moje, kdo to mohl poznat?

„Celý váš život bude provázet smrt toho, co milujete,“ prohlásila.

Ztěžka jsem se postavil na nohy. Byl jsem tak nervózní, jako bývám málokdy. Tohle nebyla obyčejná *saga* předpovídající budoucnost. To byla opravdová *striga*.

„Ženo, očarovalas mě?“ chtěl jsem vědět a ani jsem se nestyděl za třesoucí se hlas.

„Mám, co potřebuju. Přeju vám dobrý den, senátore.“

Neohrabaně jsem hledal pod tógou a snažil se z váčku vyndat pár drobných. Nakonec jsem jí ho hodil celý. Nezvedla ho, ale hleděla na mě s posměšným úsměvem.

„Kdykoli se vrátte, senátore.“

Doklopýtal jsem k závěsu, ale když jsem ho uchopil, znovu promluvila.

„Ještě jedna věc, senátore Metelle.“

Otočil jsem se. „Co je, čarodějnice?“

„Budete žít dlouhou, předlouhou dobu. A budete si přát, abyste býval umřel jako mladý.“

Vypotácel jsem se ze stánku do dne, který už nebyl příjemný. Celou cestu domů se mi kolemjdoucí vyhýbali, jako bych měl nějakou smrtelnou nákazu.